

D'això va el joc

Que la vida té el sentit que jo li vulgui donar, però l'amor és la drecera

Foto: Amanda Tipton

Vaig llegir per primer cop *El vigilant en el camp de sègol* en una traducció de Xavier Benguerel que duia per títol *L'ingenu seductor*. Me'l va regalar la germana de la meva mare, que només és catorze anys més gran que jo. A la dedicatòria, l'Angeli m'explicava que aquesta és la història d'un noi nord-americà de disset anys "que vol ser inconformista, tal com s'ha de ser als disset anys". Des dels meus tretze anys i mig de llavors, vaig prendre'n nota: als disset anys s'ha de voler ser inconformista. Crec que encara els dec una adolescència rebel als meus pares, em devia fallar la pràctica, però de debò que la lliçó la duia apresada i subratllada.

"Algunes coses haurien de ser sempre com són -diu Holden Caulfield-. Hauries de poder-les ficar en una d'aquelles vitrines de vidre i deixar-les estar. Ja sé que és impossible, però és una llàstima de totes maneres". No hi ha res que es mantingui sempre igual, però mentre som joves l'eternitat sembla una opció i les certeses són rotundes, sense fissures. Fer-se gran és entendre que les generalitzacions són falses -inclosa aquesta que acabo de fer-, que la majoria de certeses són provisionals i que ves a saber si demà serem aquí o ja no.

El futur és una possibilitat i els nostres actes futurs, una incògnita. Això també ho té clar l'heroi de Salinger: "Molta gent, sobretot un tio psicoanalista que tenen per aquí, em va preguntant si seré aplicat quan torni a l'institut el setembre que ve. És una pregunta tan estúpida, em sembla a mi. Vull dir, com pots saber què faràs fins que ho fas? La resposta és que no pots. Em sembla que seré aplicat, però com puc saber-ho? Us ben juro que és una pregunta estúpida".

De vegades penso que m'agradaria tornar a ser jove per tornar a saber-ho tot. Però de seguida em reconcilio amb l'edat que tinc i m'arrapo a les poques certeses que em queden. Com ara que ens toca anar pel món amb la humilitat en una butxaca i la gosadia a l'altra. Que la vida té el sentit que jo li vulgui donar, però l'amor és la drecera. Que la intempèrie moral tard o d'hora ens cau al damunt, i és una sort -dintre de la desgràcia- que ens enxampi preparats.

Que com més se m'estreny l'eternitat i per contradictori que soni, més em calen els t'estimos de per vida. Que el risc zero no existeix i hi ha riscos que val la pena assumir, perquè d'això va el joc. Que no hauríem d'allunyar-nos gaire de les persones que ens fan millors. Que prefereixo compartir la incertesa amb tu abans que aferrar-me a una veritat de mentida.